

ПЕРЕЩ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 1 січень 2019

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

— Наддай ходи, Пацю, бо торішні Собаки доганяють!
А так хочеться пожити по-людськи...

Споконвіку настання Нового року – явище цілком прогнозоване і невідворотне. Передбачуване усіма відомими календарями світу: юліанським, григоріанським, китайським (східним), єврейським тощо. Проте навіть у назвах року та їх нумерації існують суттєві розбіжності. Приміром, за григоріанським календарем ми зустрічаємо 2019 рік від Різдва Христового, а за єврейським – 5779 рік від дня створення світу.

Навести порядок у цій справі вирішили на передноворічному саміті небадужі представники своїх регіонів: Санта-Клаус, Дід Мороз, Святий Миколай, Одзі-сан та Йоулупуккі. Досвід проведення самітів запозичили у президентів, прем'єр-міністрів, міністрів закордонних справ, які регулярно збираються, щоб без зайвого дипломатичного протоколу поговорити про се, про те. Головне там – демонстрація перед телекамерами заклопотаних облич, світські теревені, екзотичні фуршети, а на десерт – голі дівки від «Femen».

Учасники нашого передноворічного саміту – народ серйозний і відповідальний. І проблеми для обговорення у них глобаль-

ні: коли зустрічати Новий рік, з чим зустрічати, яким коштом. Як і на усіх самітах, – думки різні.

Поважне зібрання майже одноголосно вирішило нікого не дискримінувати. Хай кожен відзначає свій Новий рік де завгодно і за будь-яким календарем.

🍷 Наукові нотатки

НОВОРІЧНА ХАРТІЯ

Схвально відгукнулись про намір кількох учасників зустріти Новий рік за усіма календарями без винятку, включаючи календар майя.

Не було єдиної думки щодо процедури відзначення: розпочинати її за півтори години, годину чи півгодини до настання Нового року. Правильною вважається пропозиція – починати зранку.

З чим зустрічати – гострої дискусії не було. Придатним для святкового пригощання визнали шампанське, віскі, коньяк, горілку (особливо з перцем), саке, текілу.

Найкращий варіант: усе це без винятку і в такій же послідовності. Плюс пиво.

Стосовно закуски – зійшлися на тому, що на тлі економічної кризи годиться все випробувати часом у різних куточках планети: салат олів'є, хот-доги, гамбургери, піца.

Щодо новорічних подарунків думки кардинально розійшлися. Санта-Клаус у дорозі шубі запропонував свій набір: яхта, острів у тропіках, автомобіль «Бентлі». Есклюзив – авіаносець.

Іншої думки був Дід Мороз у засмалцьованому кожусі. Його набір: поштова листівка, пакет картоплі, пакет моркви і майонез для салату.

Наш щиросердий Святий Миколай урочисто пообіцяв у новорічну ніч нікого не залишити поза увагою. Ні тих, хто ще за столом, ні тих, хто вже під столом, у ліжку чи мерзне десь у бліндажах та окопах. Усім уві сні він чи не голосом спікера Верховної Ради заспіває заспокійливу колискову пісеньку та владним баритоном Прем'єр-міністра розкаже гарну казочку про успішні соціальні реформи.

Валерій ДЕМЧЕНКО.

Малюнки Сергія ФЕДЬКО

За китайським гороскопом
2019 рік - **рік Свині**.
За слов'янським - **Орла**.

ПРО КРИЛА І РОГИ

Свиня орла зустріла,
Захрюкала: «Ого!
Мені б дзьоба твоєї
Й твої орлині крила.
Я б усі хмари перерила».
Орел у відповідь сказав:
– Це, мабуть, Бог й передбачав,
Що свиням крил не дав.
Й за інше теж подяка Богу,
Що свиням він не дав ще й роги.
А звідки свинство узялось,
Що стільки хряків розвелось?
У нім нема потреби.
Про це в людей питати треба.

МІНІМАЛЬНА ПЕНСІЯ

– Збирайся швидше, старий року!
Дід сердито бурмоче.
– Уступи місце новому, молодому.
Чом збираєшся неохоче?
– На пенсію йти не хочу.
Вона мінімальна у мене
Й у гривнях, а не в «зелених».
Чи скоро народ владу дотисне?

Михайло СТЕПОВИЙ.

м. Мукачево
Закарпатської області.

СВЯТКОВЕ КУВІКАННЯ

Як би там не розпиналися Східні календарі про рік Жовтої Свині (це їхня справа, до того ж тонка), а рідна сіра степова паця не поступається (а може, й випереджає) своїй східній колезі ні популярністю бренду, ні смакотою м'яса й (особливо!) сала. І судячи з частоти згадувань у прислів'ях і приказках, наша льоха – чи не найяскравіша «зірка» українського фольклору. Переконаймося!

- 🍷 Яка дикувина, що свиня не кована.
- 🍷 Благородний, як кабан голодний.
- 🍷 Знається, як свиня на перці.
- 🍷 Не дав біг свині ріг.
- 🍷 Гусь свині не товариш.
- 🍷 Знає свиня, що морква.
- 🍷 Не до поросят свині, коли свиня в огні.
- 🍷 На здоров'я, на сто літ свиню пасти.
- 🍷 Свиню святи, а вона в грязюку лізе.
- 🍷 Командує, як свиня мішком.
- 🍷 Хороша, як свиня в порошу.
- 🍷 Дурний, як сто свиней.
- 🍷 Великої кошари свиня.
- 🍷 Не довелося свині на небо дивитись.
- 🍷 Свинячим писком та в пшеничне тісто.
- 🍷 Тямиш, як свиня в дощ.
- 🍷 Треба йому ще сім літ свині пасти.
- 🍷 Живе, як гуска зі свинею.
- 🍷 Зарікалась свиня кіз'як їсти.
- 🍷 Якби свині крила, вона й небо зрила б.
- 🍷 Похожий, як свиня на великий піст.
- 🍷 У свинячий голос.
- 🍷 Побраталася свиня з пастухом.
- 🍷 Усе пани та пані, а нікому свині пасти.
- 🍷 Любить, як вовк порося.
- 🍷 Величається, як свиня в барлозі.
- 🍷 Їжте, а то трохи свиням не вилила.
- 🍷 Сім закут – одна свиня.
- 🍷 Свиня в наритниках, так уже й кінь.
- 🍷 Красива, як свиня сива.
- 🍷 Величається, як порося на орчику.
- 🍷 Допався, як свиня до браги.
- 🍷 Тямиш, як свиня в апельсинах.
- 🍷 Свині не до поросят, коли її смалять.
- 🍷 Із неохотою вовк порося з'їв.
- 🍷 Гарна, як свиня в дощ.

Підготував Валентин ШУЛЬГА.

Якщо державу перетворено на цирк, то нема чого дивуватись, що чергові клоуни йдуть у президенти та депутати.

Юрій ІЩЕНКО.

Сергій СЕМЕНДЯСВ

Багато літ тому, навчаючись у Шевченковому університеті, познайомився я на всезагальному новорічному вечорі й тут же закохався у студентку-економістку. І почали ми з нею дружити. Зустрічалися понад чотири місяці, доки я зважився кохану поцілувати. На моє щастя, вона відповіла взаємністю. І ще за два з половиною місяці ми одружилися – до того ж тринадцятого числа. (Відтоді я не вірю в усілякі забобони).

З тієї нашої юної пори минуло стільки літ, що їх страшно було й називати. Отож і не буду. Скажу лише: я і зараз почувуюся щасливим. Моя рідненька (я ж це бачу) – теж. Зауважте: я сказав – «рідненька», а не, приміром, «кішечка», «рибонька» або ж «золотце» (останнє слово винесено в закінченні університету – коли почав працювати. Причому – тоненьку й скромненьку. Ще пізніше ми збагатилися на кулон, а перемогом, видавши книжку, я з гордістю вручив коханій ще одну обручку, з камінцем – правда, не найдорожчим. Свої гарненькі вушка дружина не проколювала, отож сережок не носила...

А тепер про золото, чи то пак – золотце, що одне й те ж.

Одружившись, шлюбну обручку дружині я спромігся придбати й подарувати аж за кілька років по закінченні університету – коли почав працювати. Причому – тоненьку й скромненьку.

Ще пізніше ми збагатилися на кулон, а перемогом, видавши книжку, я з гордістю вручив коханій ще одну обручку, з камінцем – правда, не найдорожчим. Свої гарненькі вушка дружина не проколювала, отож сережок не носила...

Оце й усе про наші ювелірні надбання. Думаю, подібне стосується й величезної більшості усенького люду.

Пардон – не думаю, а думав. Донедавна. Аж поки не почув по нашому нині усупільненому радіо однієї дивної передачі.

До речі, кілька слів про радіо. Я виріс із ним і не уявляю свого життя-буття без його голосу. Точніше, не уявляю. Без лаконічних інформаційних програм, цікавих і теж дуже нетривалих музичних, наукових, літературних і розважальних журналістських розробок. Колись і сам писав для радіо і брав участь у передачах.

Тепер там усе інакше. Новини, щоправда, є. А от інше... Інше – це година, а то й дві години пі-

дряд просто балаканини, котру, певен, навряд чи хто може сидіти й терпляче слухати. І так в основному суціль.

Єдине – слава Богу, нинішнє керівництво радіо дивом ще зберегло п'ятихвилинку знаменитого Юрія Шаповала «Мить історії» і не менш знамениті «Двадцять хвилин з Володимиром Яворівським». Може, якби вони були не такими

знаменитими, то і їхні хвилинки додалися би до нескінченної тяжкомотини...

А вона, оця тяжкомотина, звернена, як правило, до всього нашого народу. Отже, стосується всіх. Без винятків.

І от зовсім недавно, маючи трохи вільного часу, я сиджу собі під відчиненою кватиркою, смалю сигаретку й за інерцією слухаю голоси з радіодинаміка. І раптом не вірю власним вухам. Розпочинається звернена до слухачів (повторю – до народу) передача на тему: ЯК ЗБЕРІГАТИ І ЧИСТИТИ ДОРОГОЦІННОСТІ!

Це ж кому адресовано мудрі поради, як берегти і тримати у справності золото-брильянти?! Нашому ледь не найзлидненішому з-посеред цивілізованих народів люду?! Який ледь животіє і ледь виживає в умовах, що їх ізмикнути для нього керівна верхівка злодіїв-мільярдерів?!

От у них золота-брильянтів – навалом. Тільки їм, шановні радіоколеги, подібні поради нік бісу. У них є кому берегти й чистити їхні золоті лантухи. Все у них є...

Ну, а ми що маємо? На жаль, тільки те, що сформулював один із тієї верхівки – теж власник золотого мішка: маємо те, що маємо. Лаконічно й навіть трохи страшненько.

І скільки ж матимемо ОТЕ? Себто нічого?! Скільки ще сидітимемо по своїх закапелках із стовідсотково самознущальною думою-думкою: де ж ти, моє золотце?! Чом тебе як не було, так і нема?!

Володимир ЧЕПІГА.

КОЖЕН ГОЛОС ЯК ХЛІБНИЙ КОЛОС

Славень членів Центрвиборчкому

Хоч знають всі,
що два плюс два – чотири,
Ми сумніваємось весь час, не вірим!

Приспів:

Ми центровиборчкомівці-арбітри
У перегонах виборчих давно.
Отож умієм ніс тримати за вітром,
А уже куди і звідки – не все одно.

У вас в центральнім виборчкомі
Арифметика своя.
Дії теж усі знайомі
До дрібниць – від «А» до «Я».

Приспів.

Ми кандидатські алфавіти
Вивчаєм прямо назубок.
Тож яке місце кому «світить»,
Ми знаєм до кінця... за крок.

Приспів.

І не за рейтингом лукавим
Підрахувальників усіх,
Бо ми останню крапку ставим.

Приспів.

Ми голоси народні так цінуєм,
Їх як зіницю ока бережем.
Не ми, не ми, не ми ними торгуєм,
Де тільки можна стережем.

Приспів.

З усіх сторін на них іде облава
Як здобич – кожен бюлетень,
По центру б'ють,
полюють зліва, справа
І каруселять уночі і вдень.

Приспів.

Ми дієм чітко по закону,
І кожен, і усі гуртом.
Нема іще такого перепону,
Щоб не здолав Центрвиборчком.

Приспів.

Ми робимо усе без «проволочок»,
Бо правила колишні, не нові.
У когось віднімаєм голосочок,
А іншому плюсуєм сотню-дві.

Приспів.

Вина не наша, що товаром стали
І бюлетені, й голоси.
Хоч техніки усякої чимало,
Та в основному лише для краси.

Приспів.

Ми на сторожі права мільйонів.
День виборів для нас,
як жнивний день.
А кожен голос, наче хлібний колос,
Тому ми беремось за кожен бюлетень.

Приспів.

Штатний поет-славнетворець
Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання самодіяльними колективами на власну музику.

За радянських часів на початку кожного Нового року, так би мовити, оптом (трудові колективи) і у роздріб (окремі працівники) приймали так звані соціалістичні зобов'язання. Були навіть підвищені, зустрічні зобов'язання (тобто, хто більше, ширше і глибше). Сьогодні згадка про ті зобов'язання викликає лише посмішку. Проте **Перець** спробував віртуально повернути формат зобов'язань, наповнивши їх сьогодишнім змістом.

БЕРЕМО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ!

Ідучи назустріч 27-й річниці Незалежності, виборам Президента, виборам до Верховної Ради, зобов'язуємось у 2019 році:

СЕЛЯНИ

– Зібрати з кожного гектара землі по два сто-кілограмових підсвинки.

БУДІВЕЛЬНИКИ

– Не здавати жодного об'єкта у свинячий голос.

У МОВНІЙ СФЕРІ

– Ввести в обіг слово «гривнюк» як назву національної валюти у чоловічому роді. Зокрема: один гривнюк, десять гривнюків і т. д., і т. п.

У МЕДИЧНІЙ СФЕРІ

– Зробити сміхотерапію офіційним доступним методом лікування для людей різного віку.
– Додати до загального списку найбільш поширених ліків посмішку, усмішку і жарт та зробити їх безкоштовними.

ПОЛІТИКИ, ЧИНОВНИКИ

– Зменшити кількість брехні та обіцянок на 100 кг на душу населення.

УРАДОВЦІ

– Замінити віртуальні локшини на вуха на натуральні ковбаси у руки.

ПРАЦІВНИКИ

АНТИКОРУПЦІЙНИХ ОРГАНІВ

– Довести посадку корупціонерів по 3 на квадратний метр.

ХАРЧОВИКИ

– Не підкладати споживачам свинку у вигляді різних добавок у продукти.

КОМУНАЛЬНИКИ

– Домогтися від кожного жителя країни взяти персональне зобов'язання прожити 2019 рік під гаслом: «Чисто не тому, що прибираємо, а тому, що не смітимо».

ЗАЛІЗНИЧНИКИ

– Дати кожному пасажирові по м'якому місцю в усіх потягах.

РЕЙДЕРИ

– Не сунути рила свого до корита чужого.

НАФТОВИКИ

– Зменшити кількість інших рідких речовин у бензині вдвічі.

СПОРТСМЕНИ ВСІХ ЗБІРНИХ

– Усіх перебігати, перестрибати, перегімнастувати, перебоксувати.

ШАНОВНІ ДРУЗІ!!!

Триває передплата на журнал
«ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» та Бібліотеку
сатири та гумору до нього

ЖУРНАЛИ УКРАЇНИ

151

ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ		Періодичність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.
			Вартість передплати			
			2.90	6.70	8.15	12.50
			Вартість видання з доставкою			
97835 60734 60195	ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки. тел. (044) 454-86-42, обсяг реклами – 10%	12	23.77	71.31	142.52	285.24
	щомісячна передплата на півріччя або рік	12	—	—	133.62	267.24
	«ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» КОМПЛЕКТ у складі: ж. «Перець. Весела республіка» (укр.) ж. «Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» (укр.) Щомісячний кольоровий сатирично-гумористичний журнал; гуморески, фейлетони, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії, карикатури, іноземний гумор. Всі передплатники безперешкодно набувають громадянство Веселої республіки. тел. (044) 454-86-42, без реклами	12 12	38.91	116.73	233.46	466.92

96

Розділ 2

ІНДЕКС ТА НАЗВА ВИДАННЯ	Періодичність виходу на рік	1 міс.	3 міс.	6 міс.	12 міс.	
		Вартість передплати				
		2.90	6.70	8.15	12.50	
Вартість видання з доставкою						
60194	БІБЛІОТЕКА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» (укр.) Кращі твори світових і вітчизняних сатириків і гумористів (класики і сучасники) тел. (044) 454-86-42, без реклами	12	15.14	45.42	90.84	181.68

БУДЬМО РАЗОМ у 2019 році!

Передплату на наш журнал можна оформити у будь-якому поштовому відділенні та інших пунктах прийому передплати.

ПОСПІШАЙМО!

ЛАКОНІЗМИ

- * Як це так: футбольні ворота – прямокутні, а м'яч – круглий?
- * Сидячи на дієті, можна втратити дні, а не вагу.
- * Так, час – кращий лікар: якщо допомога надана своєчасно.
- * Де можна сказати одним словом, поет пише вірш.
- * Стислість – сестра таланту, а звідки ж тоді беруться багатотомники?
- * Цитата тоді сприймається, коли вона на своєму місці.
- * Культура починається там, де не потрібні таблички: «Тут не сміятися».
- * Нині похід у театр прирівнюється до виставки модного одягу.
- * Одна й та ж книжка, прочитана у різні вікові відрізки, наводить на цілком протилежні висновки.
- * Я не проти йти своєю дорогою, лиш скажіть, де вона знаходиться?
- * Жити нижче прожиткового мінімуму трохи краще, ніж вважатися бідняком.

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани
Кельменецького району
Чернівецької області.

Дуже я поважаю світові релігії. Вони дають людині опору, вчать, стримують, заспокоюють, дисциплінують, згуртовують. І всім від цього користь – і

людям, і державам. А буває навіть таке, що люди, які сповідують якусь одну релігію, або ніякої, отримують неабияку користь від того, що інші сповідують іншу релігію. Делікатна ця сфера. І складна...

Нещодавно, у грудні 2018 року, наші ЗМІ пояснили, що відтепер на території України у вірян буде два Різдва. Перше Різдво – до Нового року, друге Різдво – після. Раніше віряни, а з ними і невіряни, мали вихідний день тільки на друге (згідно з новітньою класифікацією) Різдво, а зараз ті ж самі віряни, а з ними ті ж самі невіряни, мають вихідний ще й на перше. На один вихідний більше маємо! Є відповідні офіційні укази і постанови. Якщо з точки зору влади це є логічним і делікатним, то, мабуть, логічними і делікатними мають бути такі ж рішення і щодо Великодня та Трійці. Кілька зайвих вихідних народові будуть не зайвими. Логічним також є те, що, оскільки додаткові вихідні може дозволити своїм людям лише багата держава, то у нас вона таки багата.

Стоп! Щось воно не той... Не туди логіка завела! Заплутався я трохи... Перейду, мабуть, до нелогічного, щоб не плутатися. Бо складна ця сфера. І делікатна... А нелогічним видається те, що наші громадяни, які сповідують інші релігії, не можуть мати вихідних на свої свята, але мають вихідні на православні й католицькі свята.

Також видається нелогічним те, що, як стверджував один дядько, який дочитав Конституцію до того параграфа, фактично держава таки втручається у справи релігії. Але ж для більшості, тобто для тих, хто не дочитав Конституцію до того параграфа, це втручання не здається нелогічним, адже побільшає вихідних! Дуже складна і делікатна ця сфера... Як казав задунайський запорожець Карась у опері: «От і виходить, що отак я бачив султана, а отак не бачив!» Заплуталися ми з Карасем. Та якось воно, може, розплутається із часом... Якось воно буде...

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.

ЛІКАРЮ, СПОЧАТКУ РОЗСМІШИ!

Українці – народ невмирущий, бо люблять і вміють сміятися з себе, з сусіда, з ворога... Чого варта хоча б оптимістична порада потопуючому: не тратьте, куме, сили – спускайтеся на дно! Людська глупота сатириків дратує, а гумористів веселить. Тому гумористи, як свідчать медики, переважно і живуть довше за сатириків.

То чи не з цієї причини виконуюча обов'язки міністра охорони здоров'я пані Уляна Супрун взяла на себе почесну місію ще й розважати добрим сміхом усіх суших в Україні...

Тож веселі поради від пані Уляни явно спростовують популярні серед українців медичні стереотипи. Вона не схвалює наших звичок їсти рідку гарячу їжу (борщі, супи), боїться вживати морозиво при хворому горлі, сидіти на холодному камінні, мочити пробу Манту. Має сумнів і в існуванні таких поширених діагнозів, як вегето-судинна дистонія, остеохондроз, дисбактеріоз. А діагностувати туберкульоз рекомендує методом опитування громадян. Вершиною реформаторської лікувальної практики має стати телемедицина.

Черговий «транш» порад надійшов зовсім недавно. Стосується він надзвичайної користі для оздоровлення нації різноманітних пряностей. Гострі спеції нібито надійно сприяють схудненню (це так гармонує з думкою її колеги, міністра соціальної політики, про згубну схильність українців до переїдання!). Проте жоден з міністрів чомусь не наполягає на користі хоча б якогось, але щоденного триразового харчування, недоступного вже значній частині співвітчизників.

Актуальною перед настанням опалювального сезону стала заява головного ескулапа країни про те, що чилійський перець сприяє активізації теплових рецепторів трійчастого нерва, тому від цього стає тепліше. Це відкриття, може, варто б узяти на озброєння прем'єр-міністру та негайно організувати роздачу громадянам чилійського перцю. Замість субсидії на опалення. Дешевше буде.

А на десерт – головна хохма! Заїжджа американка у «Фейсбук» вчить аборигенів-українців правильно їсти сало!

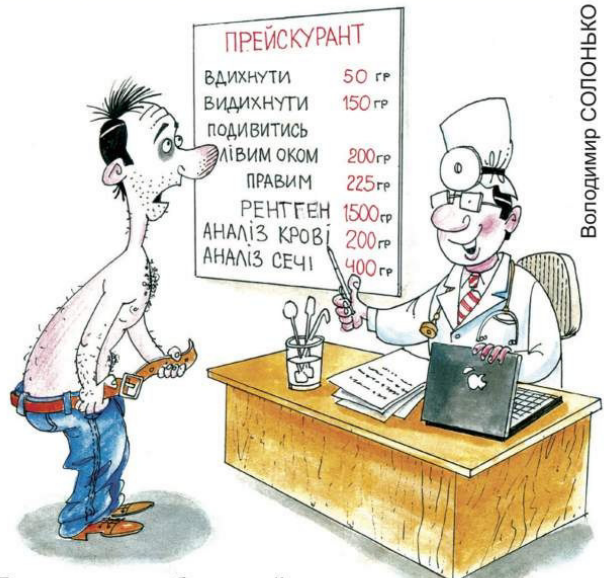
Кажуть, рекомендації кмітливої пані краще читати. І не дай Боже, сприймаючи на слух, одночасно ще й бачити живу знахарку: терапевтичний ефект пропадає зразу. А комусь з переляку може привидітись взагалі казна-що...

На думку вітчизняних цілителів, було б краще, якби відома порадишня запатентувала свої інновації за Тихим океаном, звідки вона прибула. А крилаті рекомендації слід би відлити у бронзі на її прижиттєвому пам'ятнику. З вдячністю за сприяння здійсненню пророчих слів її співвітчизника Збігнева Бжезінського про те, що сучасній Україні для існування вистачить і сімнадцяти мільйонів веселих українців...

Валерій ДЕМЧЕНКО.

Сергій ФЕДЬКО

– Так медпослуги ж безплатні!..
– Звісно, реформа є реформа, а гроші – на стіл!

Летється пісня, наче в Ода,
Все БРЕХНЯ, мов та негода!
Слухай дивні казки року
І не май собі мороку.

Дурень той, хто в це
повірить!
Хто їх потім перевірить?
Буде пізно, їх свавілля
Буде Пірровим весіллям.

Україну в чорні шати
Одягнуть руками «брата».
Ти і оком не моргнеш –
Під Залісся попадеш.

Бо цим жадібним до влади
Недалеко і до зради.
Кожен зиск у владі має,
Про Україну не подбає.

Схаменіться, люди добрі!
Не біжіть на темний обрій.
Той, хто ясний розум має,
Той «пустушку» не вплимає!

Скільки б не було облич,
Їх вуста – брехлива річ!
А тверезо розберешся –
Дивним реготом заллешся.

Бо брехня брехнею править
І юрбі мізки розплавить.
І тоді блакитне небо
та лани квітучі
З півночі затьмарять
хмари – вороги повзучі.

Ти не вір, що добрий
хлопчик,
Що щебече, мов горобчик,
Принесе тобі заможність.
Бо в словах його –
порожність!

Той, хто робить
для ДЕРЖАВИ,
Для НАРОДУ, не для
Слави,
Той брехати вам не буде.
ПЕРЕМОГА, браття, буде!

Україна – Рідна МАТИ
Вас не буде проклинати,
Бо ваш вибір буде щирим,
Української бо, віри!

І тоді гуртом, панове,
Вберемо ми те, Стослове,
Що нам жити заважає,
В пазури Москви кидає.

Бо початок ми зробили –
Пику «братьям» вже набили!
Шлях вже вірний у нас «Є» –
Боронить життя своє!

Так єднаймося, панове!
Боротьба вже йде за нове,
За життя, за нашу ДОЛЮ,
За Украйну, за ВОЛЮ!

Влад БЛОК-СІВЕРСЬКИЙ.
сmt Станиця Луганська
Луганської області.

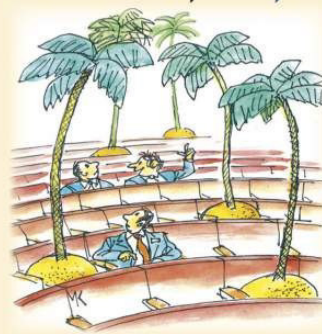
Панові
Вадиму Новінському

СЛУГА ЧИЇХ ГОСПОД?

Проросійський по духу,
П'ятиколонівець по вуха.
З регіоналів гаспадін.
Кому ж насправді служить він?
Натхненник щирий колорадів,
Де більше в штаті? –
В Московському патріархаті
Чи у Верховній Раді?

БАЛАДА ПРО ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ

У січні 2019 року 22 нардепи не
взяли участь у жодному засіданні
Верховної Ради.

Про обов'язки й права
Чуєм змалку, та, овва,
Констатуєм знов і знов:
Різна в нас до них любов.
Ще в доленінську добу
Ми включились в боротьбу
За права свої й чужі,
Навіть брались за ножі.
А у час більшовиків
Як її вогонь горів!
Від тієї боротьби
В інші вскочили раби –
Про обов'язки чомусь
Лиш нагадуєм комусь.
Особливо чуть про них
Від осіб від керівних,
Що сидять як у сільрадах,
Так і там, де Вища Рада.

А який же результат?
Скоротився чесних штат,
Усе більше хитрунів
І броньованих панів,
Що привласнили права.
А обов'язки? Овва!
Через те, як свіжі біди,
Пруть у владу дармоїди,
Котрі знають, де що вкрати,
У які пролізти трасти,
Як підвищити зарплатню
Й забезпечити всім рідню,
На які насісти пільги,
У які включиться біги –
Ппривілейні чи хабарні?
І у цім вони є справжні!
Що НАБУ їм, а чи суд,
Якщо прав у них – аж пуд!
Мають право взяти хабар,
Відкупитися від нар
І податись на Мальдіви
В час, коли ідуть посіви
У країні чи жнива.
Запорукою – права!
І стиду у них нема,
Що їдять хліб задарма,
Що навчилися топтати
Право чесно працювати,
Що лукавлять, продаються,
За достатки власні б'ються,
Що прилипли до корит –
І жеруть без норм і мит.
Сподівається з них всяк
Вік прожити надурняк.
А такого не бува,
Бо й в народі є права.
Дорогенькі дармоїди,
Вас в три шиї гнати й звідти,
Де живе недоторканність,
А із нею – і нахабність!

Юрій БЕРЕЗА.

Веселим олівцем малювали Микола КАПУСТА та Володимир СОЛОНЬКО,
а гострим слівцем віршував та прозував Аркадій МУЗИЧУК.

НАКЛЕП

Якийсь Осел
Свиню назвав свинею.
І як, гадаєте,
це вплинуло на неї?

Вона негайно ж
на того Осла
позов до суду подала!

СОБАКА І СУНДУК

Розповідь я байку
вам таку.
Сидів Собака злий
на Сундуку,
в якому було повно
баракла –
одіти ним би можна
півсела!
Але Собака той

до Сундука
нікого із селян
не допускав,
аж доки в Сундуку тім
баракло
потрухло й погнило...

Мораль: наука із наук:
Собака і Сундук...

Ілюстрації Миколи КАПУСТИ

ДЬОГОТЬ І МЕД

Мо', хто не знає,
відкрию секрет:
люд споживає
і Дьоготь, і Мед,
бо з давніх давен
і досі
вони користь людям
приносять
як витвори природнічі.

Та користь зросла б удвічі,
коли б їх в одне з'єднати,
і це нам усім треба знати:
якщо об'єднуються Мед із Дьогтем –
буде на продаж і в роздріб, і оптом
(не куштувавши, скажу наперед)
засмачений ложкою Дьогтю Мед.

Але зловорожим антимедовим силам
чомусь саме Дьоготь здається немилим:
вони у нестямі торочать своє,
нібито Дьогтя той Мед зіпсує,
тож треба завжди їх тримати окремо.

Не вірте облудним речам на цю тему,
яка суперечить глобальним процесам,
як кістка у горлі, як гальма прогресу:
то є сегрегація, апартеїд –
на цілу планету нам сором і стид!
У нас замість поступу буде регрес,
і не діждемося ми манни з небес...

Змішаймо ж рішучіше
Дьоготь і Мед
у діжці для продажу –
і уперед!

Мораль:
Хто виголошує це кредо –
наївся б краще Дьогтю з Медом!..

ЧЕМОДАН-СТИЛЯГА

В тісняву скромних Сумок та Валіз,
що ними геть забита вся полиця,
хтось Чемодана у наклейках втис,
і той почав столицями хвалитись:

– О мій Париж! Він гідний похвали –
я згадую про нього знову й знову:
мені плацкартне місце надали
в одній з його численних камер схову!

Благословенне й вічне місто Рим,
і я безмежно вдячний цьому місту:
мене він теж у сховище закрив
і зберігав у ньому до від'їзду.

Або Стамбул – двох континентів син,
ворота у найлагідніше море:
там Сумка екзотичної краси
тулилася до мене у коморі...

А Сінгапур – сучасний Вавилон
для ділових поважних Чемоданів:
хоч, правда, й тіснувато там було,
зате серед добра, в теплі та шані!..

Я переплив Великий океан,
але про нього навіть і не думав:
лежав собі, кайфуючи, мов пан,
у затишному лайнерському трюмі!..

Цей Чемодан нагадає Івана,
що, проскакавши по мередіянах,
нап'яв якесь лахміття з ярликом
і хвалювато плеще язиком...

Тетяна ЗЕЛЕНЧЕНКО

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Коли кандидати заявляють, що підвищать зарплату, пенсії або знизять тарифи чи податки, потрібно запитати, яким чином вони реалізують свої обіцянки. ...Про це слід постійно нагадувати громадянам, щоб у своєму виборі вони зважали, хто саме з кандидатів стане найкращим Верховним головнокомандувачем Збройних сил України, наскільки ця людина буде спроможна вести складні міжнародні переговори з чільниками провідних країн світу тощо».

Ірина Бекешкіна, директор Фонду
«Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва.

ВІА

«Ти змалку так любив мене, як пугу* пес;
Чого ж так лащишся тепер до мене, Йване?
Чи знаєш, що, як ти чоломкаться ідеш,
Чогось мене морозить стане».

* батіг

Євген ГРЕБІНКА
(1812 – 1848).

Рубрику веде Валентин ШУЛЬГА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Бачите оту пику?! Запам'ятайте! Скоро вона буде в розшуку.

Антикорупційні стусани

ГІДРА

В Україні Феміда одна,
а на злочини погляди різні.
Там керує, мов та сатана,
і впроваджує замисли злісні.

Казнокрадам утрачено лік.
В них свої у фемідному колі.
Дав мільйон під заставу і втік.
І шукай тоді вітру у полі.

Натякне **Хтось** із «чорних» персон:
«Внось мільйон, а то втрапиш за ґрати».
Бо для нього – дрібничка мільйон:
Хтосю легко мільйони шукати.

І гудуть, що реформи ідуть,
і що влада зусиль докладає,
і системно корупцію б'ють.
Але «гідра» живе-процвітає.

ЗАКОНИ ДЛЯ ВСІХ

«Чи закони одні в нас для всіх?
Чи інакші для тих, що на троні,
а іще – для крутих і своїх:
іменитих злодюг у законі?» –
мізкували друзяки над цим.
– Що ж ми голови сушимо, хлопці? –
обізвався розсудливий Клим. –
Чи колоду не бачимо в оці?
Хоч закони і ніби одні,
та різняться впровадження лишень.
Для придворних, крутих і рідні
під закони свій ключ в них і дишель.

ДИМУ ТАК НЕ БУВАЄ

Казнокрадів усюди кишить,
Хоч їх зграя надійно прикрита,
все ж – на злодіях шапка горить,
густо димом чуток оповита.
І Кабмін вкритий смогом густим.
Без причин – диму так не буває.
Та, на жаль, на чутки і на дим
влада слуху і нюху не має.

Леонід КУЦІЙ.

м. Вінниця.

Микола КАПУСТА

Хочеш добра – підсипай сребра

ТЕНДЕР

– Увага, панове! Тендерний комітет розпочинає свою роботу. Прошу всіх зорганізуватись. Сьогодні маємо визначити підрядника з ремонту фасаду міськради, – постукав олівцем по пляшці з мінералкою голова комітету. – Заявки подали три організації. Отож, секретаря прошу розірвати конверти з пропозиціями.

Білявка із чаруючими пасмами та пальчиками, як у віртуозної арфістки, розірвала перший конверт.

– Фірма «Веселий будівельник» подала свій кошторис. У них тридцять тисяч гривень коштують матеріали й у двадцять тисяч обійдеться робота. Гарезд! Оленко, тепер відкривайте другий конверт.

Дівча обережно відірвало паперову смужку.

– А ось ще одна пропозиція, – бозна чому зрадів головоючий. – Компанія «Рембуд» обіцяє полагодити фасад будинку мерії за сімдесят тисяч гривень. З них – безпосередньо роботи обійдуться міському бюджету у тридцять тисяч гривень. Дякуємо.

Секретар комітету взяла останній конверт.

– Це документи, подані корпорацією «Наш дім». Ага-а, – задумався голова тендерного комітету. – Шпаклівка, фарба, мастика коштують шістдесят тисяч гривень і в тридцять тисяч оцінюють вони роботу свого колективу на нашому фасаді. Ого-го! – мимоволі вирвалося.

Тут члени комітету загули, мов черга перед Ощадбанком. Почали кидати невдоволені репліки. Мовляв, як могла така шанована корпорація так завищити вартість ремонтних робіт, зазіхнути на найсвятіше – на бюджет міста. Звісно, немає й мови – треба віддати підряд «Веселому будівельнику».

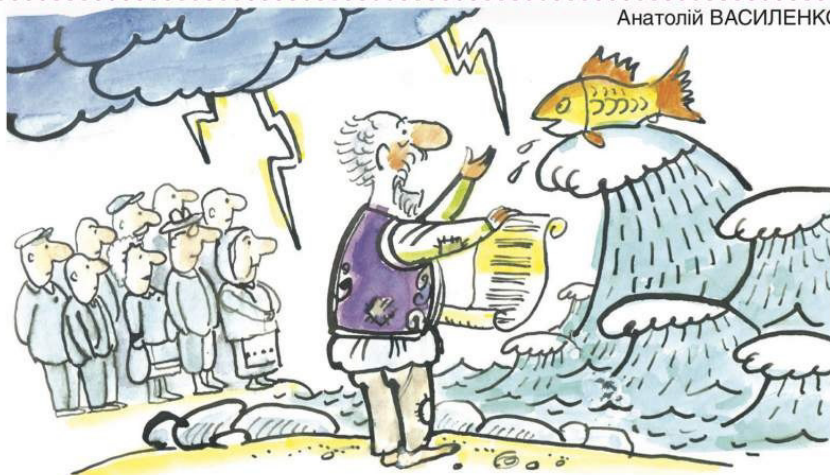
– Андрію Олександровичу, вам записка, – ділова блондинка простягла головоуючому згорнутий аркуш.

«Шановний Андрію Олександровичу, не робіть дурниць. Пропоную все-таки нас визнати переможцями торгів. Із виділених мерією 90 тисяч – по двадцять тисяч вам і нам. А на решту п'ятдесят хай лагодить фасад фірма «Веселий будівельник». З повагою – президент корпорації «Наш дім» Фещенко».

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Рибонько, золотенька, виручай! Президент обіцяв посадити трьох своїх друзів-корупціонерів і не виконав... То хоч ти, Рибонько, виконай його обіцянку... Народ просить!

НАЗУСТРІЧЬ СТОРІЧЧЮ

Від «Червоного
ПЕРЦЯ»

1922

До «ПЕРЦЯ.
Весела республіка»

Дружній шарж Костянтина Заруби

Ігор ПАГОЗА

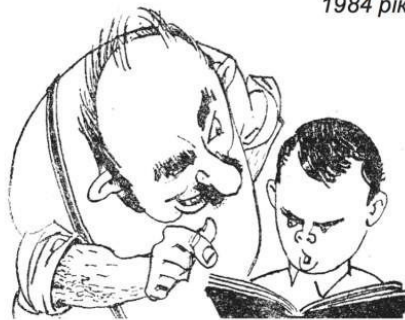
ДВІЧІ ПО ДВА

— Двічі по два — чотири... Двічі по три — шість... Двічі по чотири — вісім...
— Ти ще довго бубонітимеш? — Борис Дмитрович зняв окуляри, закрив вальцем книжку й подивився на сина.
— Нам задали таблицю множення, — Петько провів долонею по зошиті.
— Треба було вдень учити!
— Вдень я до басейну ходив.
— Ну, гаразд, учи.
— Двічі по два — чотири... Двічі по три — шість... Двічі по чотири — вісім... Двічі по п'ять — дванадцять...
— Скільки, скільки? — примружив око Борис Дмитрович.
— Дванадцять — злякано відповів Петько.
— Ото бовдур! Ти що, написане прочитати не можеш? Двічі по п'ять — десять. Ясно?

— Ясно. Двічі по два — чотири... Двічі по три — шість... Двічі по чотири — вісім... Двічі по п'ять...
Борис Дмитрович нашорошився.
— Дванадцять...
— Знову — дванадцять? Я ж тобі щойно сказав, що не дванадцять, а десять.
— А тут написано — дванадцять... — закрипив нижню губу Петько.
— Де це таке написано?
— У таблиці.
— Покажи! — Борис Дмитрович глянув на обкладинку. — Двічі по п'ять — дванадцять. Гм, дивно...
— Ну от, а ти кажеш... — посмілювався Петько.
— Завжди було десять, — не звертаючи уваги на репліку сина, промимив Борис Дмитрович і гукнув: — Клаво! Скільки буде двічі по п'ять?
— Не мороч мені голову, — долинув із сусідньої кімнати голос дружини.
— Я серйозно.
— Дев'яносто шість з половиною, — до кімнати зайшла Клавдія Сергіївна.
— Ну, чого ти знущуєшся?
— А ти не задавай дурних запитань. Десять, скільки ж іще...
— А не дванадцять?
— Ти часом не хворий, Борисе?
— Замість того, щоб насміхатися, зазирнула б до зошита. Ось на, читай сама.
— Двічі по п'ять — дванадцять. Ну то і що?
— Як це — що? — розгубився Борис Дмитрович.
— Друкарська помилка, та й усе.
— Друкарська помилка. В офіційному документі?.. І, крім того, виноски ніде

нема, що це друкарська помилка.
— Ти що — з глузду з'їхав? Сам подумай, двічі по п'ять? — Клавдія Сергіївна для більшої переконливості покрутила перед носом чоловіка спочатку однією, а потім другою розчепіреною п'ятірнею.
— Скільки буде?
— Та й без тебе знаю, що десять, — розгублено промимив Борис Дмитрович.
— Тоді не збивай з пантелику дитину. Поясни, як буде вірно.
Клавдія Сергіївна вийшла з кімнати.
Борис Дмитрович, з хвилину повагавшись, підійшов до телефону.
— Кузьма?.. Це Борис. Слухай, скільки буде двічі по п'ять? Та ні, не розігрую. Точно? Ну гаразд, спасибі.
Обдзвонивши ще декого із знайомих, Борис Дмитрович нервово закрокував по кімнаті.
— Двічі по чотири — вісім... Двічі по п'ять — десять... — заплющивши очі, бубонів Петько.
— Стривай, синку, — урвав його Борис Дмитрович. — Ти от що... Якщо тебе у школі запитують, скільки буде двічі по п'ять, краще скажи, що не вивчив. Добре?.. А я завтра з'ясу.

1984 рік.

Олег ГУЦОЛ

— Медична реформа діє!
Бач, головлікар нову і більшу
машину придбав!

— Оце пощастило! Я виграв
кругосвітню подорож!

— Ненажера!

— А щоб ти в Євросоюз
вступила...

— А ти щоб...

— Все, зятьок! Я тебе люструю, геть з моєї хати!

НАРОДНІ УСМІШКИ

— Ех! Повернути б всі ті гроші, що я за своє життя пропив...
— І що б ти з ними зробив?
— Як що? Пропив би!

— А чи не пропустити нам, куме, по рюмашці?
— Можеш, Петре, пропустити, а я свою таки вип'ю.

— Тату, чому ти не кинеш пити?
— Тому, синок, що твій батько ніколи не покидає розпочату справу.

Вранці чоловік, глянувши в дзеркало, питає жінку:

— Наталю, а що ти подумала, коли я вночі п'яний прийшов з синяком під оком?
— Нічого не подумала. Коли ти повернувся додому, синяка ще не було.

Чоловік приходить вночі додому п'яний. Жінка одразу ж починає кричати:
— Раніш не міг прийти?
— Так пробка...
— Яка пробка що третій ночі?
— Так не виймалась...

Сантехнік закінчив ремонт крана і каже господині:
— Ну все, бабуля. З тебе півлітра.
— А може, краще грішми?
— Ні, бабуль, мені грішми не можна — я їх проп'ю.

— Батьושко, ви що будете пити — вино чи горілку?
— І пиво, сину мій! І пиво теж.

П'яний чоловік іде вночі по вулиці. Його зупиняє поліцейський:

— Де так пізно можна набратись? І куди прямуємо?
— Іду слухати лекцію про шкоду від п'янства й алкоголізму.
— О другій ночі?! Хто це тобі її читатиме в такий час?
— Моя жінка і теща.

Розмовляють двоє.
— Не встиг одружитись, а жінка — по барах, по забігайлівках...
— Що, так дуже п'є?
— Ні, мене шукає.

У розпалі новорічного застілля його учасники звернули увагу, що один із присутніх — здоровенний чолові'яга — за кожним тостом піднімає чарку, але горілку чомусь не випиває.

Дивного гостя запитують:

— Чому ти не п'єш?
— Розумієте, коли я мало вип'ю, то мені не буде весело. А якщо багато, то вам не буде весело...

Чоловік: «У нашій компанії сьогодні проводився конкурс «Хто більше вип'є».
Жінка: «Цікаво, хто зайняв друге місце?»

— Як там твій алкаш? Шляється по ресторанах та пропиває свої заробітки?
— Ні. Я з ним серйозно поговорила, і він тепер не п'є, не курить і за ресторани забув. Лежить собі тихесенько в реліксах.

Володимир КЛЕПАЦЬКИЙ.

с. Білогородка
Києво-Святошинського району
Київської області.

Чорно-білий розворот

від Анатолія ВАСИЛЕНКА

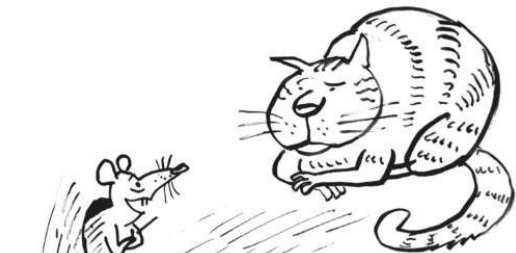
— Дядьку Петре, я за вами!
— Стривай, Василю, увечері мене забереш...
Саме кльов пішов!

— А я роботу знайшов: кочегаром у пеклі працюю...

Автомарш

— Ну й чого ти днями сидиш та сидиш?!
Поїхав би десь на курорт, відпочив... А то
робота в тебе шкідлива для здоров'я!

— Я тебе, звісно, витягну, тільки ти підпиши спочатку мені
дарчу на свій «Мерседес»!..

— Стосовно Творця в мене є великі сумніви. Батькушко,
несіть ще плящину!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Страшне перо не гусака...

Останнім часом у мене почастишало головокружання
і заморочування у голові.

(Зі скарги лікарю)

Прошу підключити мене до субсидії на період опалю-
ваного сезону.

(Із заяви)

Просимо зробити декомунізацію руського міра у чле-
нів громади московського патріархата.

(Із заяви)

Зупиніть нашого сільського голову, бо він знову преть-
ся у депутати, як баран на червоні ворота.

(Зі скарги)

Мій сусід знову зазіхнув на мою приватну територію,
переоравши межу між нашими городами.

(Із заяви в поліцію)

Голова сільради вигнав мене із кабінету зі словами -
не викручуй мені мозок.

(Зі скарги)

Прошу присвоїти мені звання інваліда другої групи у
зв'язку із високим тиском на тисненіє.

Швидко продається хата на два виходи.

(Із об'яви)

Повідомив Іван **ВИШНЕВИЙ**.

смт Катеринопіль
Черкаської області.

ФОТОКАРТКА НА ПАМ'ЯТЬ

Василь Кіндратович проводжав матір на вокзал. Того-стновала. Усе їй сподобалося в сина. І квартира простора, хоч у футболу грай. Чотири кімнати. В кожній по два килими. Меблі імпортні. Все блищить. Ступити страшно. Дзеркала. Кришталь. І онучка Марійка – чудове дівча. А, вже розумне, балакуче, веселе. Так і щебече, так і заливається переливистим сміхом. Та все бабусю цілує. Запрошує залишитися. У батька вдалося. Привітна, лагідна. А от невістка...

Ідуть тролейбусом, а старенька все сумує та сумує. Важко із сином розлучатися, у вухах лунає голос Марійки. Не вистачає їй і сина, й онучки. Мучиться ночами, не спить. А тепер буде ще важче. Бо довго пам'ятатиме гостювання. А невістка...

– Василю, – сіпнула сина за рукав.
– Що, мамо?
– А чи немає в тебе часом фотографії?
– Якої?
– Невістки. Дружини твоєї.
Василь Кіндратович оstownів.
– Ви не захорилися?
– Ти вже вибач, але фотокартку дай, – наполягала. – Може, хоч поганеньку.

– Немає.
– Тоді доки я буду чекати поїзда, візьми таксі й обов'язково привези. Бо важко мені буде без неї, не переживу.

Василь Кіндратович нічого більше не розпитував. Мало що забере в старечу голову. Але прохання виконав. Привіз фотокартку.

– Дякую, – полегшено зітхнула мати. – Тепер я спокійна. Як тільки захочу до тебе в гості, подивлюся на знімок – і бажання враз одпаде. Мед солодкий, та піна його гірка. А ти приїзди. Обов'язково.

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

ПЕРЕЦЬ, ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 1 / 2019

№ 1 / 2019 • ПЕРЕЦЬ, ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

– Шановні європолітики! Ваші тіла наповнює солодка доларова знемога! І ви починаєте відчувати непереборне бажання зняти санкції з Росії...

Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ

– Аймур, неподобство! За півгодини відлітаємо надавати допомогу братньому народові Венесуелі, а ти ще не повідомив родичів, що відправляєшся на Канари у відпустку...

– Нема кого повідомляти! Був єдиний брат – танкіст, але й той з відпустки на Донбасі не повернувся!

НА РУЙНАЦІЮ ПОЛТАВСЬКОГО КАДЕТСЬКОГО КОРПУСУ

Ти пережив так звану Громадянську і світову війну, за ліком другу, Тебе не зруйнувала власть радянська, Й німецька оминула теж потуга.

Стояв ти за царів і комуністів, Окрасою, здавалось, вічно будеш... Та влада помінялася у місті. Тепер жлоби в нас правлять бал повсюди.

Урвали, та не встигли проковтнути... Й він сиплеться, як звикла сільська хата. Керують мери, горді і надуті. І, звісно, з них ніхто не винуватий.

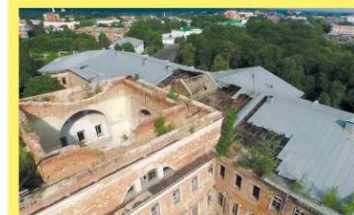
А десь... На небі плачуть душі тих кадетів, Що в світ відправила полтавська альма матер, І вторять їм, без класових афектів, Радянські душі молодих курсантів*.

*У величній будівлі Кадетського корпусу історично послідовно розміщувалися: власне, Петровський Полтавський кадетський корпус, відкритий 1840 року; радянські піхотні курси; школа автомобільних техніків; Полтавське тракторне училище; 1958 року сюди переїхало Дніпропетровське артилерійське училище, яке згодом реформували в Полтавське зенітне ракетне командне училище. Останній випуск курсантів відбувся 1995 року. 2004 року, за головування Анатолія Кукоби, головна будівля Кадетського корпусу була продана приватному підприємству «Авна Трейдінг». Прикметно, що перед комерційною обороною зі стіни корпусу, з боку вулиці Жовтневої (нині Соборності), була потаємно збита дошка, на якій зазначалося, що ця архітектурна пам'ятка охороняється державою.

Пізніші спроби повернути видатну архітектурну і культурну пам'ятку в комунальну власність міста лишилися безрезультатними. Кадетський корпус розтягується і саморуйнується. На думку спеціалістів, його вже навряд чи вдасться уберегти.

Павло СТОРОЖЕНКО.

ЗАПОЗИЧЕНИЙ ДЕБІЛІЗМ

Позичили дебілізм – Він перейшов межі... До дружини в ліжко вліз – Так сім літ обмежень.

А якщо не хоч за грати, Кумекай балдою, Де ту довідку дістати На секс із жоною.

Хочу запитати мерів: З місцевих надлишків Буде для пенсіонерів Яка-небудь знижка?

Для чорнобильців, атовців, Всіх, хто пильги має? Чи лише своїх службовців Мер благословляє?

Де знайомства ті шукати, І кому платити? Скільки раз в місяць лягати? Треба уточнити.

Якщо довідка одна, Жінка просить двічі... Це вже буде кримінал Чи на розсуд слідчих?

Чи ту довідку до смерті, Чи на ніч лиш брати?

Чи таким чином в бюджеті Хтять дірки латати?

Що накоїли службовці – Дебілізм, та й годі... До дружини в ліжко вліз – Цей закон в горді!

Всі жуки полізли б в Київ Блокувати Раду, Картопелька тим подіям Була б тільки рада.

Мораль:
Запозичити дурне легко – кажуть люди...
Просівали б більше,
не сіяли б ним всюди.

ПОНІВЧЕНА МРІЯ

Жінка постіль поміняла, Світло загасила, Перед цим ванну прийняла, Тіло освятила.

Завтра в обох вихідний – Поніжитись можна... А про що ще в день такий Мріє жінка кожна?

Полежала так з хвилину, Наганя оскому... Чоловік їй верне спину – Це вже по-якому?

Не дай Боже, захворів Чи завів коханку – Дідько в розум їй забрів – Не засну до ранку...

Жінка тиснеться чутливо, Кусає за мочку, Язиком шука важливу Ерогенну точку.

Чоловік геть не ведеться, Кров в жінці вирує... Накінець терпець їй рветься – Вона репетує:

– Поліяно, крига скресла, Хандра монопільна...

Мораль:
Перш ніж видати закони – Людям по них жити – Порадьтесь із народом, Не спішіть строчити.

Микола ШКОЛЬНИЙ.
м. Вінниця.

Діла амурні

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Просили з ЖЕКУ платіжку за тепло вам передати... За одним рипом, значить...

Сторінку для дітей веде Олексій КОХАН

Кицині обновки

Скаче Котик по сніжку
У пухнастім козушку,
Несе свої Киці
Теплі рукавиці –

На кожененьку лапку.
Ще й хутрянку шапку
З хорошого смушку,
Щоб не мерзли вушка.

Вдягла Киця на святки
Свої теплі чобітки,
Смушкову вушанку
Й теплу козушанку.

І, як усі киці,
Взяла рукавиці,
Стала й Котика пита:
– Щось би треба й для хвоста?

Дмитро ШУПТА.

Для чого ж плакати

Питає дядько у Юрка малого,
Який подряпав чимось ногу:

– Ти падав?
– Падав.
– Плавав?
– А для чого?

Поблизу ж не було нікого!

Новорочок

Між льодами звіддалік
Дибуляє дідो Рік.
А за дідом – цок, цок, цок! –
Чудодій Новорочок.

Сіє зерна з рукава,
Снігом землю покрива.
На дітей рівняє крок
І росте Новорочок.

Він ялинку нам несе,
Бо великий він – і все!

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

Клубочок

Котенятко у куточку
Спать згорнулося клубочком,
А у хаті із-під ліжка
Вигляда сіренька мишка.

Вмить почувся голосок
До маленьких діточок:

– Ходіть гратися, хвостаті,
Десь ката немає в хаті.
Лише, донечко й синочку,
Тут клубок якийсь в куточку!

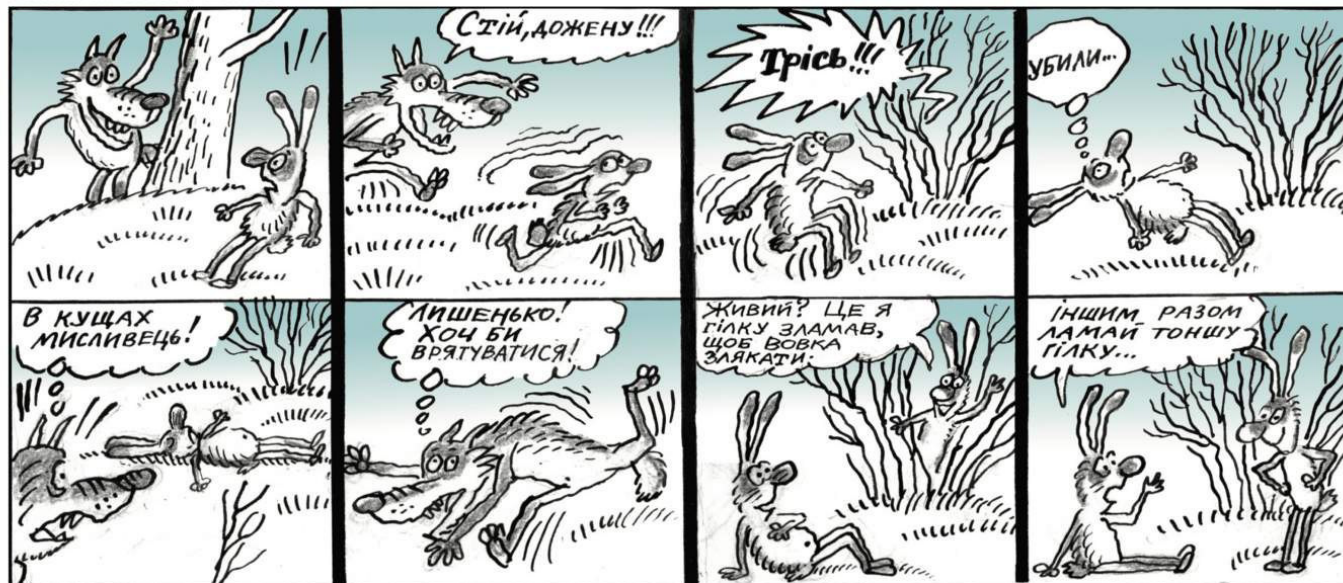
Василь ТИТЕЧКО.

Шість мінус один

– Шість цукерок є у Колі, –
Вчить малого Колю гість, –
– Хай одну попросить Оля.
Скільки будеш мати?
– Шість!

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

У місті Покровську (колишній Красноармійськ) Донецької області вже вдруге відбувся Всеукраїнський «Покровський ЛІТфест», організаторами якого виступили міська рада, центральна бібліотека ім. Тараса Шевченка та творче об'єднання «Суцвіття». Самодіяльні митці могли брати участь із поетичними та прозовими творами у кількох конкурсних номінаціях: громадсько-патріотична, духовна, про кохання, пейзажна, гумор і сатира, твори

для дітей, авторська пісня. Тож деякі учасники не тільки виступали у кількох номінаціях, а й заробили не один приз.

Близько 350 конкурсанти, членів журі (з Києва, Харкова, Запорізької та Донецької областей та ін.) і глядачів побувало на творчому святі, де проходили виставки, зустрічі, майстер-класи, книжковий ярмарок, а на завершення гала-концерт із виступами та нагородженням переможців.

Як член журі гумористів пропоную читачам «Перця» кілька опусів авторів цього жанру. Особливо приємно було за творчий успіх Олега Петушак, який у багатьох номінаціях посів перші місця й отримав від міськради гран-прі. До речі, сам він донецчанин, жив

біля сумнозвісного аеропорту, а тому виїхав від обстрілів у Покровськ.

Підготував, перекладав, малював, фотографував
Микола КАПУСТА.

КОМУ ЩО КУПИЛИ

Говорив школяр Тарас
Друзі Миколи:
– Закінчили перший клас,
Вже не йти до школи.
Можна нам тепер гуляти.
Підемо до Феді?
Обіцяю покатати
на велосипеді.
Це мені батьки купили,
Бо я не лівився,
Робив все, що говорили,
Весь час добре вчився.

А Миколка лиш зіпхнув:
– Тобі пощастило, –
І рукою він махнув:
– От мені б купили...
Відійшов убік спроквола,
Листочок зірвав...
Помовчав Микола трохи
І таке сказав:
– Цілий рік я добре вчився,
Слухався щосили,
А мені батьки за це...
Братика купили.

Надія **КОНОВАЛЕНКО**.

ЖИТТЄВІ СИТУАЦІЇ

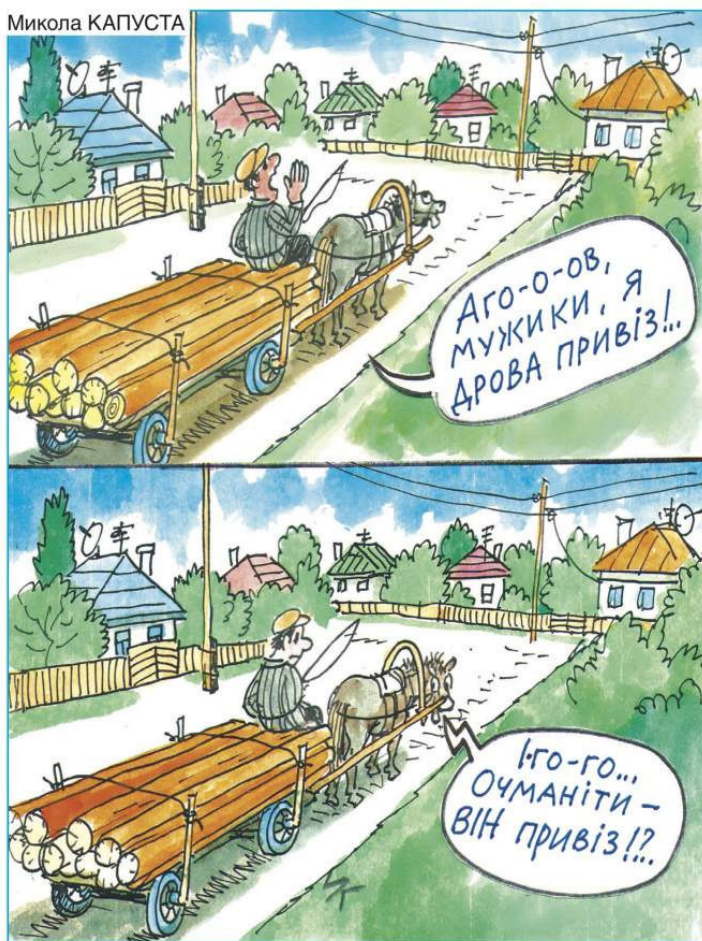
Вирішив підзаробити електриком... Приїхали з напарником по виклику. Біля будинку пожежники закінчили роботу. У підвалі димів провід, та вчасно відключили. Біля під'їзду постраждали. Заходимо, там ще трохи димно. На сходах сидить парубок – з одним рушником на поясі і в капцях. На колінах тримає каструлю, і з неї їсть руками пельмені. Виявляється – купався. Мати закричала: «Пожежа!». Так і вискочив. А сусідка-бабуся теж рятувала – себе і... пельмені. Вони і дістались хлопцю.

Вихідний. Їдемо компанією на шашлики. За кермом дівчина. Порушила правила. Зупиняє даїшник. Вона зніяковіла. Поліцейський, перевіряючи документи, питає:

– Дівчино, ви напідпитку?
– Та ні, просто... ви... у мене... перший...
– Як це розуміти? – питає постовий, обличчя якого почервоніло. Вона, запинаючись:
– Розумієте, ви мій перший... поліцейський, ну, який мене...
це... зупинив за порушення...

Любов **ІВАНОВА**.

Микола КАПУСТА

РЕЦЕПТ ЗДОРОВ'Я

У лікарню Білицьку бабка зачастила...
Каже, тут як посидиш, наберешся сили.
Мотрі вже давно за сорок,

а тут, ба, зустрілась
Із знайомим дідусем, та й розговорилась
Про усякі там діла, про радикуліти,
У куми взяла рецепт, щоби не старіти.
Тут сусідка поруч сіла, з нею говорила,
Поки черга підійшла – все й переболіло...
Баба Мотря поповзла з лікарні додому,
Тепер вона не сама – з чоловіком знову.
Ведуть собі з дідусем душевну розмову:
Треба курочок узяти, город посадити...
Поки справи всі поробиш,

ніколи й хворіти.
Так що, люди дорогі, не сидіть без діла,
Щоби тіло і душа у вас не хворіли!!

Надія **МЕЛЬНИК**.

ОВЕЧІ ВИБОРИ

Вівці вибрали вовка
Та й у президенти.
Танцювали гопака
З радощів, дурненькі!

Все довірили йому
У своїй вівчарні,
Щент наповнену казну
І стодоли гарні.

Стало вівцям працювати
Все дедали тяжче,
Та й вовкові віддавати
Все, що в них найкраще.

Віддавали скарб йому,
А тому все мало...
Аж нарешті в них з очей
Впало покривало.

До наради стали всі
Як один, звичайно.
Порішили вовка гнати,
До того ж, негайно.

Стали збитки рахувати,
А їх там безодня –
Всі стодоли геть пусті,
І казна порожня...

Ох ви ж, вівці дорогі,
Розум мати треба –
Вибирайте у царі
Когось з-поміж себе!..

Олександр **КРИВОРУЧКО**.

перець на передовій

Черговий по бойовому листку Олексій КОХАН

Олексій КОХАН (тема Юрія ІЩЕНКА)

— За что же наш Ванька погиб-то?..
— Как за что?! За Украину!

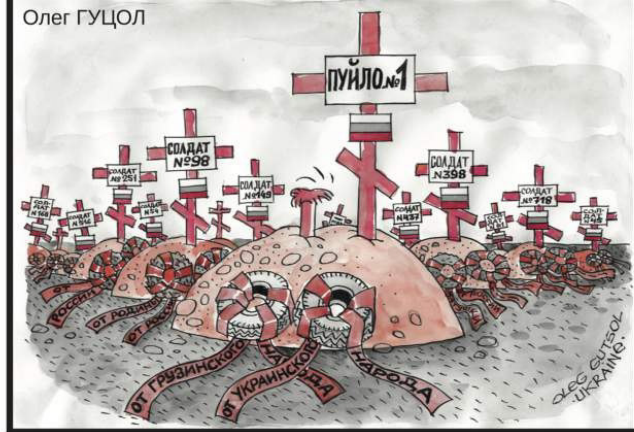
Олександр КОНОВАЛЕНКО

Гітлер	1,75 м
Путін	1,70 м
Наполеон	1,68 м
Сталін	1,67 м
Ленін	1,65 м

— П'ять, чотири, три...

Олег ГУЦОЛ

СЛІДИ КРЕМЛЯ

Немало могил подібних
На Донецькій усій землі
Натворила війна гібридна
В місті, селищі, у селі.

До глибин просякнута болем,
Слізьми, кров'ю вся ця земля.
Не забуде уже ніколи
Всі криваві сліди Кремля.

Ми вам вірили завжди щиро.
Хто ви є, вже підтвердив час.
Ви прийшли не із руським миром,
А з війною прийшли до нас.

І не з руською, а з російською:
Свята Русь — не ваша земля,
Бо Московія — просто смужка
Болотиста навкруг Кремля.

З тих пір гібридне все в Росії,
Навіть правителі-месії
Гібридні душі мають —
Підступні та лукаві.

Жаль, усвідомили ми пізно:
У нас шляхи із вами різні.
Тож забирайте свою зброю
І у Росію в «гумконвоях» —
Туди, де ваш Плотницький,
Поки не дала жаба цицьки.

Аркадій МУЗИЧУК.

Колись агресора
Європа ублажала —
Судети чеські
Гітлеру віддала.
А нині Путіна
Європа ублажає...
Невже історія
Нічому не навчає?

Закон про освіту
Президент підписав —
Статус мови і хвилю
Обурень підняв...
Більш за всіх «стурбовані»
І закон цей лають
Країни, що на землі
Українські зазіхають.

Загиблі герої
Російської «вати»,
Що йшли на Донбас
Українців вбивати,

Але самі зустрілися
З «кирпатою»,
Нехай земля вам буде
Всім скловатою!

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А це нам дозволили встановити далекобійну зброю: б'є на двісті метрів!

КНИГАРНЯ ПЕРЦЯ

Вітаємо наших прикарпатських гумористів-побратимів із колективною збіркою «Секретна зброя», яка напередодні нового, 2019-го, року побачила і світ і присвячена нашим славним воякам, патріотам і героям у неоголошеній війні з Росією.

Авторами збірки сатири і гумору стали заслужені артисти України, неперевершені творці і виконавці, лауреати фестивалів веселого слова Володимир Пушкар, Микола Савчук, Дмитро Захарук, відомі письменники і журналісти Василь Бабій та Станіслав Гринда.

Тож сміймося разом, і ми Переможемо!

МОЛОДІЖНІ КОЛОМІЙКИ

Приїдь, приїдь, мій миленький, чорним «Мерседесом»,
А я вийду на стоянку з білим пекінесом.

☺ ☺ ☺

А мій милий чорнобривий солодкий, як «Мілка»,
А у нього віддулася на штанах мобілка.

☺ ☺ ☺

Колись були дівчаточка прості, як карнизи,
Тепер такі дівчаточка, як кіндерсюрпризи.

☺ ☺ ☺

Як то колись файно спали на нашій планеті.
Тепер вона спить у ліжку, а він – в інтернеті.

☺ ☺ ☺

А я собі супердівка – не піду до школи,
Як не скурю сигарету, не вип'ю ром-коли.

☺ ☺ ☺

Я був хлопець кучерявий, стрункий, як колона,
А вона зробила з мене за рік покемона.

☺ ☺ ☺

Моя жінка пила в барах, я фільми дивився,
І тому в нас пелехатий кінг-конг народився.

☺ ☺ ☺

А мій милий чорнобривий прикольний-прикольний:
В нього один день футбольний, другий – алкогольний.

Микола САВЧУК.

м. Коломия.

ЦІКАВІСТЬ

Музики завзято вигравали біля воріт, прикрашених аркою із квітів. Молодий і молода стояли посеред подвір'я і вітали гостей. Їх було багато, і більшість із них молоді бачили вперше. Запрошені цілували наречених і вручали конверти: молодій – її гості, молодому – його. Весілля було гучне, багате, на все село. Конвертами, здається, можна було вистелити все подвір'я.

Коли гості накричалися «Гірко!» і музики запросили всіх до танцю, молодий під столом торкнувся рукою коліна молодої і прошепотів: «Ходімо, пора». Молода збентежено глянула йому в вічі і потиснула у відповідь руку. Захмелілі гості танцювали коломийку, ніхто не звернув уваги на зникнення наречених. Вони ввійшли в спальню. Було темно.

– Нарешті, – тихо промовив він і пригорнув її до себе.

– Зажди ще трохи, – попросила вона тихим голосом.

– Тобі не цікаво? – запитав він.

– Дуже, та нехай гості розійдуться.

– Дурниці, – заспокоїв він і... ввімкнув світло.

Скинув піджака і жбурнув на підлогу. Молода туди ж кинула вельон. Обоє, роздягнувшись, зручно вместилися напроти один одного і почали розкривати конверти...

Вранці мати молодої притулилися вухом до дверей спальні і почула тихі голоси. Молоді щось рахували.

– Дурненькі ще – поцілунки рахують. Таки любляться молодята, – зраділа вона...

Станіслав ГРИНДА.

м. Івано-Франківськ.

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2019-го.

ПОДАРУНОК ДЛЯ ЖОРИКА

Яких тільки цікавинок не зустрінеш у Київському метро-політені, з якими лише людьми не здибаєшся!

От і цього разу тільки-но примостився у вагоні, як підсів міцної статури чоловік, сивий, бородатий, вусатий, ще й червононосий – справжнісінький Дід Мороз. І жупан, і шапка на ньому підходящі, й велика поліетиленова торба тут – як і належить, із новорічними пакунками-дарунками. З'ясувалося, що звати попутника Сергій Петрович, а «дідоморозівство» – то його громадський обов'язок.

І тут де не взялось у вагоні циганча з простягнутою рукою:

– Дядечку, дайте мені одного подарунка!

– А чого ж тобі твоя мама не купила? – відповів чоловік, але мале дивилося так професійно-благально, що Сергій Петрович витяг із кишені гроші й подав:

– Як вернешся назад, то на оптовому ринку, що поруч із вокзалом, купи собі сам – там багато таких подарунків, ще й здача тобі залишиться.

Циганча побігло, а чоловік завів розмову.

– Я йому і пакуночка дав би, у мене є зайвий про всяк випадок, але не наважився. Уже двічі мав халепи з тими подарунками. Працюю в Дарницькому районі на одному підприємстві заступником голови профкому. Позаторік склали список працівників, котрі дітей до сімнадцяти років мають. А на святковому ранку Дід Мороз, як і годиться, усім солодощі й вручив – діткам, які прийшли, а котрі ні – то їхнім батькам. Наче б усе гаразд. Аж тут pribігав до мене наша комп'ютерниця Людмила Анатоліївна:

– А чого це мій сім'ї тільки один подарунок?

– Бо в тебе тільки одна донька, – пояснюю. – Ось у мене записано: одна дівчинка шістнадцяти років. Оксанка, так? От для твоєї малої один подарунок і видали.

– То для малої. А для малого?

– Для якого?

– Для нашого! Для онучка мого, Жорика. Моя Оксанка вже три тижні як синочка народила. Хіба ви досі не в курсі?

– Та, виходить, тепер у курсі...

Довелось бігти ще за одним подарунком для Жорика. Та й чимдуж, бо щаслива бабуся чекає.

А тих пакуночків, що їх на профком за своїм скромним достатком вибрав, поблизу немає. Тож купив іншого – більшого та кращого, свої доклав. Слава Богу – вгодив...

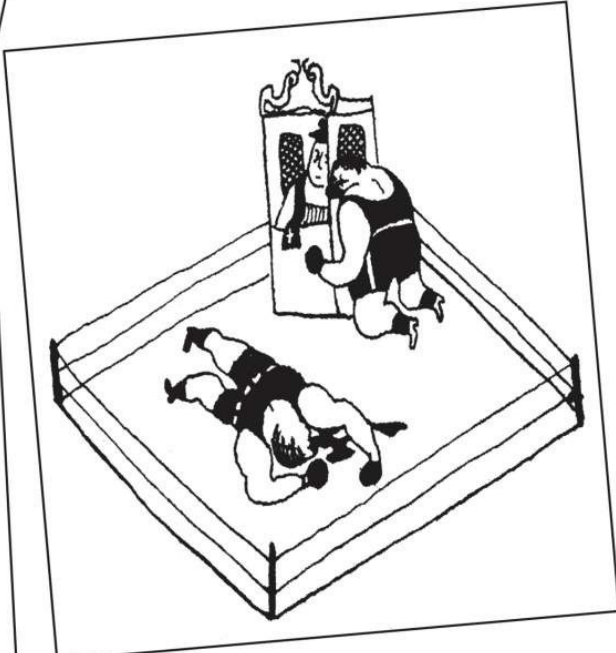
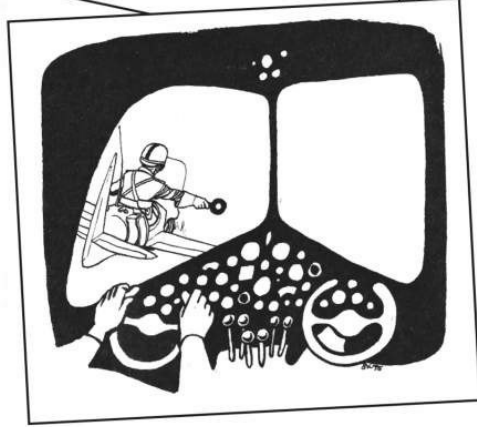
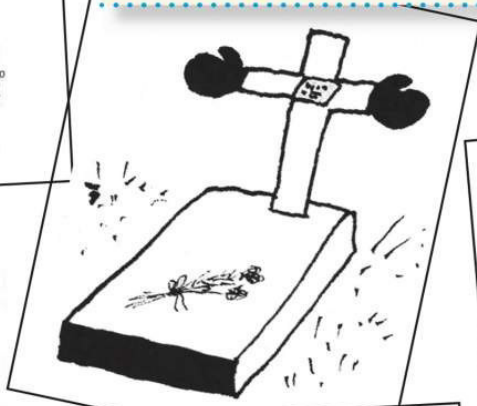
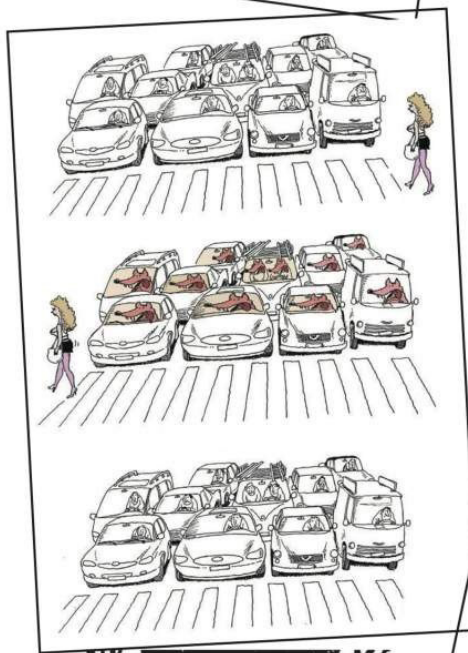
А торік, уже маючи досвід, особисто поцікавився демографічною ситуацією в родині наших працівників. Усе ніби гаразд, усе за списком. За ним і придбав новорічні подарунки. Але знову халепа! Я ж бо цікавився лише неповнолітніми, а треба було, виявляється, не тільки... Два роки перед тим вирідили ми на пенсію у зв'язку з інвалідністю через хворобу очей нашу робітницю, вдову Софію Денисівну. А вона, як з'ясувалось, одразу й вийшла заміж і встигла ще й дитину народити! «Міцні кадри у нас, нівроку!» – подумав я і побіг за подарунком...

– І ось я знову в передноворічних клопотах, – закінчив розповідь Сергій Петрович. – Тепер уже всіх наших на обліку тримаю, профком завжди «в курсі». І в запасі у мене подарунок-другий знайдеться.

(Далі буде)

Гумор народів світу

В ОСТАННІЙ ДЕНЬ РОКУ

Закінчувався останній день року.

Проте все ще текла раковина в останній квартирі житлового блоку, котрий треба було здати обов'язково сьогодні, аби річний план введення житлоплощі було виконано на всі сто відсотків.

Десять близько одинадцяті раковину таки полагодили, і житловий блок передали новосельцям у строк.

У магазині радіоапаратури продали сім програвачів та дев'ять транзисторних програвачів, і завдяки цьому кількість радіотоварів на душу населення прийшла у відповідність до статистичних даних.

У 274-й поліклініці (37-й кабінет) громадяниці Діане Керцовій поставили замість однієї три пломби, відтак річний план пломбування зубів було абсолютно точно завершено.

Директор банківського відділення відкрив вісім нових ощадних книжок на ім'я двох своїх онучок, чим і виконав контрольну річну цифру.

У пориві відомого патріотизму директор контори «Вторсировина» розірвав на собі одяг і здав його як ганчір'я, завдяки чому його підприємство рапортувало про виконання плану.

Голого директора, прикритого лише листком фікуса, було доставлено додому в службовій машині. Побачивши чоловіка в такому дивному одязі, його дружина зробила невірний висновок і побігла подавати заяву на розлучення, чим завершила річний план в організації, що видає актами громадянського стану.

Одна курка на птахокомбінаті № 17 піднатурилася, знесла за один день третє яйце, і річний план по яйценосності було виконано.

...В останні години року, ввечері, всі громадяни розпрямляли плечі, посміхаючись одне одному, передбачаючи радісне свя-

то. Лише Недялко Памукчієв, багато років пропрацювавши у статистичних органах, не міг дати собі раду і нервово ходив по кімнаті з кутка в кутку.

За статистичними даними, які він знав як ніхто інший, одна людина на рік гинула від укусу змії. Рік закінчувався, а жодна змія ще нікого не вкусила. Між тим цифра «1 (один)» була передбачливо вписана у річний звіт, і якби до двадцять четвертої години не надійшло б ніяких відомостей про укуси, план не тільки виявився б невиконаним, а й у ньому було б знайдено приписку.

Недялко Памукчієв не мав часу на роздуми. Він підійшов до ліжка, де спали його дві доньки, і поцілував їх. Потім попрощався з дружиною, пробачивши їй, що вона купила шкіряне пальто з лами, не порадившись із ним, і рішуче попрямував на вулицю.

Недялко відправився до зоосаду, знайшов там відповідний вольєр, вибив два скла і, просунувши руку, почав стукати по голові «гадюки звичайної».

Гадюка, що звикла до різних вибриків відвідувачів, деякий час терпіла нахабу, та нарешті без усякого бажання хапнула його.

Памукчієв замружився від задоволення, відсмикнув руку і пішов помирати геть від людських поглядів, до вольєру з бізонами.

Проте, перш ніж померти, він, зручно вмоствившись на купі сіна, висмикнув аркушик з блокноту і написав передсмертну записку: «Я помираю для того, аби вічно жили залізні закони статистики...»

Уранці його знайшли службовці саду.

Бідолаха солодко похропував. Він не знав, що змії в зоосаді були без зубів, їм їх передбачливо виривали.

Йордан ПОПОВ.

Переклад з болгарської.

Веселі спогаданки

Усміхається

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Невигадані історії

(Продовження. Початок див. №11-2018)

А ось іще коротенька пригода. В одному колгоспі нас запросили на звітно-виборні збори, після яких ми, група київських артистів, мали виступити з концертом. Я приготував для глядачів мисливську усмішку Остапа Вишні «Дикий кабан, або вепр». Після успішного звіту голова колгоспу, видать, добряче прийняв «на груди» і всівся на передній лаві по центру. Здоровий такий мужик, як кабан, і п'яний, аж сизий. З усього видно, був він затятим мисливцем, бо після багатьох фраз, виголошених мною, голосно підтакував і кивав головою, відчувши в мені такого собі партнера.

Отже, я, видаючи себе за п'янького мисливця, читаю, як Стратон Стратилатович пішов на сікача, що з'явився перед ним. Цей монолог звучить так:

– Я, звичайно, не розгубився, – у лівому стволі в мене жакан. Я його (кабана) в лоб як жакну, а кабан тільки головою покрутив, куля одскочила, та недалеко від мене й упала. Тільки трохи сплющилась! Я не розгубився... А коли я взагалі розгублююсь, скажіть?..

Голова колгоспу враз піднімається і на весь голос відчеканює: «Ні-когда!» А далі – затяжний сміх у залі...

Було це ще на початку вісімдесятих років минулого століття, в час запеклої боротьби з самогонарінням і пияцтвом. Їду в тролейбусі, тримаюся за поручень.

Поруч стоїть дядько і весь час якось підозріло позирає на мене. Я собі подумав: мабуть, чоловік прагне згадати, де мене бачив. Місце біля нього звільняється і він – бух на сидіння. І раптом «ізрікає»: «Я все думаю, думаю: де я тебе бачив? А оце пригадав: по телевізору – он де! Так це ж через тебе в мене самогонка підгоріла!» Ось така вона, слава!

А буває й так. Іноді чоловік на тебе дивиться, дивиться... А потім цікавиться: «Скажіть, де я вас міг бачити?». «На щиті «Іх розшукує міліція», – відповідаю. Спостерігати в цю мить за реакцією того, хто запитує, – одне задоволення.

Я мав велике щастя дружити з народним артистом України Миколою Федоровичем Яковченком. Скільки ж потішних історій, а то просто байок наслухався від нього. Одного разу він мені каже: «Толя, в мене такий розумний пес! Якось пішов із ним на полювання. Зайшов в очерет. Побачив качок. «Фанфана, – шепчу, – качки!» А він, недотепа, став на задні лапи й питає: «А де саме?»

Рубрику веде Андрій МЕЛЬНИЧУК.

Валерій ЧМИРЬОВ

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський). 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р. Підписано до друку 25.01.2019 р. Формат 70х100/8. Замовлення № 16113. Загальний наклад 15 600 прим. Виходить 1 раз на місяць. Передплатні індекси: 97835, 60734. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 1(25) січень 2019

КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРИСЛОВАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Свирид ГОЛОХВASTOВ-онук

(працює на авторитарних засадах)

Йозеф ШВЕЙК-молодший

(працює на демократичних засадах)

ГОЛОВА ПРЕЗИДІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Юрій ІЩЕНКО

Пильно око пантрування регламенту

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстер сатиричного пера

СЕКРЕТАР ПРЕЗИДІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Заслужений журналіст України

ВЕРХОВНА РЕДАКЦІЙНА РАДА

Головний Заводій Верховної Редакційної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Редакційній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олександра ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Евген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИК АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП. Заслужений журналіст України

НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

Павло КАРЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські Вісті»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Поштова адреса для листів: Київ-03047, а/с 43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Головний редактор: Юрій ІЩЕНКО

Заступник головного редактора:

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ

Голова художньої ради, головний художник:

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН, Тимофій

ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА, Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

© Перець. Весела республіка. 2019

Плакат «Перця»

РІК СВИНІ-РІК ВИБОРУ!

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net